

stedse, forinden han skrider til Magtanvendelse, skal begjere sig indladt med Angivelse af, hvem han er og hvad der er hans Grunde.

Jøvrigt er det en Selvfølge, at der ikke ved de i denne § indeholdte Forskrifter skeer nogen Forandring i Politiets Ret til at anvende Magt i de Tilfælde, i hvilke det efter den bestaaende Lovgivning er berettiget til at foretage Husundersøgelse uden foregaaende Retstjendelse.

ad § 9.

Uagtet der ikke kan være Tvivl om, at Politiet, naar der vises det ulovlig Modstand, er berettiget til om fornødent at anvende Magt for at overvinde denne, og uagtet det ei heller kan være tvivlsomt, at dette ogsaa maa finde Anvendelse, naar Oplob finder Sted eller naar Tumult eller Ufred opstaaer i en offentlig Forsamling, er der dog med Hensyn til de sidstnævnte Tilfælde særlig Anledning til nærmere at bestemme, under hvilke Betingelser Politiet maa skride til med Magt at adstille Mængden eller Forsamlingen. Saavel paa Grund af den Udfigt, der i saadanne Tilfælde vil kunne være til med Held at gjøre Politiet Modstand som ogsaa paa Grund af den Ophidselse, der ved saadanne Leiligheder ofte vil være tilstede, vil Politiets Magtanvendelse let blive mødt med Angreb fra den forsamlede Mængde, og Politiet herved kunne komme i den Nødvendighed at maatte bruge sit Vaaben til Forsvar, hvilket sjældent vil kunne skee uden at medføre hoist beklagelige Følger. Det vil derfor vistnok være i sin Orden, at Man ikke indskrænker sig til ved Instruerer at indskarpe Politiet den yderste Varsomhed i saa Henseende, men at det i Loven udtrykkelig foreskrives, at Politiet ikke maa skride til med Magt at sprænge Forsamlingen eller Mængden, førend efter at der forgjæves er rettet alvorlig og gjentagen Opfordring til de forsamlede om at adstilles. Der er herved aabnet Enhver Leilighed til itide at forsoie sig bort, og den, der ikke destomindre bliver tilstede, selv om han ikke tager aktiv Del i Rolighedsforstyrrelsen, maa da tilskrive sig selv de heraf flydende Følger.

ad § 10.

Den i denne § indeholde Forskrift er bygget paa det Princip, der vistnok maa ligge til Grund for enhver fornuftig Ordning af Politiet, at dette i sin Virksomhed for at værne om den borgerlige Orden og Sikkerhed ifkun tjener et Formaal, der er enhver god Borgers, og for hvilken det er hans Pligt at virke, at det er hans Pligt ikke blot at undlade at lægge Politiet Hindringer iveien i dets lovlige Virksomhed, men og om fornødent at yde det positivt Bistand heri. Ifkun naar denne Tanke bliver den ledende saavel for Politiets Virksomhed som for Befolkningens Forhold til Politiet, vil det kunne ventes, at den nye Ordning vil kunne bære de forønskede Frugter, og i denne Henseende turde den ommeldte Forskrift være af ikke ringe Betydning. Der kunde vistnok være Spørgsmaal, om der ikke, hvad ei heller vilde være fremmed for de Bestemmelser i denne Retning, som allerede findes i den tidligere Lovgivning, turde være Anledning til at give den omhandlede Pligt et større Omfang, om der ikke burde gives ogsaa Politiets underordnede Personale Ret til med lige Virkning at forlange Tilstedeværendes Bistand, navnlig til at iværksætte Anholdelse; men Ministeriet har af Hensyn til den ikke ringe Skjønksomhed, der fordres for at Benyttelsen af denne Ret ikke skal blive snarere til Skade end til Gavn for den hele Institution, troet, at der i alt Fald for Tiden ikke burde gives Bestemmelsen et saadant Omfang.

ad § 11.

Det vil sikkert findes rigtigt at det forbydes enhver ved Politiet Ansæt at modtage nogen Gave eller Belønning af Private i Anledning af Udførelsen af hans Tjeneste, og det behøver neppe at bemærkes, at en modsat Regel nødvendigvis ikke blot maa have skadelig Indflydelse paa Tjenestens Udførelse, men ogsaa bringe Politiet i et stærkt Forhold til Befolkningen. Paa Grund af Vigtigheden af, at der ikke skeer Brud herpaa, er det ogsaa anseet nødvendigt at bestemme, at Enhver, der forseer sig derimod, skag vil være at afstedige uden Pension.